

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év október hó 26. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T T:

Az emberölés büntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 7.B.1536/2015/22. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott szabadságvesztés büntetését 3 (három) év 4 (négy) hónapra, a közügyektől eltiltás tartamát 4 (négy) évre súlyosítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az őrizetbe vétel kezdő időpontja 2013. november hó 14. napja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A vádlottat a Fővárosi Törvényszék a 2016. május 20. napján kihirdetett 7.B.1536/2015/22. számú ítéletével bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében (164.§ (1), (8) bekezdés I. fordulat) és személyi szabadság megsértésének büntettében (Btk. 194.§ (1) bekezdés). Ezért őt halmazati büntetésül 2 év 4 hónap szabadságvesztés büntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztést börtönben kell végrehajtani.

Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás időpontjáról, valamint az előzetes fogvatartásban - előzetes letartóztatásban, illetve házi őrizetben - töltött idő beszámításáról is.

Az eljárás során lefoglalt bűnjelek egy részét megsemmisíteni, egy részét kiadni rendelte, továbbá kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosabb minősítés - emberölés büntettének kísérlete - megállapítása és súlyosabb büntetés kiszabása végett, míg a vádlott és védője felmentésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.601/2016/3. számú átiratában a bejelentett ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok betartása mellett folytatta le az eljárást és a feltárt bizonyítékok mérlegelésével állapította meg a tényállást.

Az ügyészi álláspont szerint a megállapított tényállás annyiban szorul korrekcióra, hogy az orvosszakértő a sértett nyakának két kézzel történő megragadása vonatkozásában úgy nyilatkozott, hogy az legalább közepes erővel történt, azonban az ítélet 3. oldal 2. bekezdésében csak közepes erő

került rögzítésre.

E pontosítással azonban a megállapított tényállás megalapozott, így irányadóan kell tekinteni a másodfokú eljárásban is.

Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét teljesítette, részletesen fejtette ki, hogy miért nem foghat helyt a vádlottnak a jogos védelmi helyzetre történő hivatkozása és azt is megindokolta, hogy miért vetette el a személyi szabadság megsértésnek büntette vonatkozásában a vádlotti védekezést.

Az ügyészség álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a cselekmények vonatkozásában a vádlott bűnösségére, azonban a I. tényállási pontban írt cselekmény minősítése téves.

Az átiratban kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a sértett nem egy mozdulat által, hanem kitartó bántalmazás során szenvedte el a súlyosabb eredménnyel nem járó sérüléseit, azonban a súlyosabb eredmény elmaradása kizárólag a sértett aktív védekezésének volt köszönhető.

Az ügyészi érvelés szerint az egész eseménysor az élet kioltására alkalmas volt, hiszen a vádlott két nagy méretű késsel, ezen túlmenően virágcsereppel és kézzel legalább közepes erőbehatással létfontosságú szerveket támadott hosszabb időtartamon keresztül és több alkalommal.

Hangsúlyozta az ügyészség, hogy a vádlott nem önként hagyott fel a sértett bántalmazásával, hanem azért, mert a sértettnek a védekezés közben sikerült olyan sérülést okoznia, amely a vádlottat képtelenné tette a további támadásra.

Mindezekre figyelemmel a cselekmény helyes minősítése az emberölés büntettének kísérlete, hiszen a vádlottnak az elkövetés körülményei alapján számolnia kellett azzal, hogy a tevékenysége eredményeként a halálos eredmény is bekövetkezhetsen, és ha azt nem is kívánta azonban kétségtelenül abba belenyugodva követte el a cselekményét.

Az ügyészség álláspontja szerint a büntetés kiszabásakor ugyancsak tévesen járt el az elsőfokú bíróság.

A halmazati büntetés minimumát alig meghaladó tartamú szabadságvesztés ugyanis súlytalan, nem szolgálja a büntetési célokat, még az elsőfokú bíróság által megállapított enyhébb minősítés esetében sem.

A súlyosabb minősítés megállapításakor azonban ezt a büntetést csak enyhítő szakasszal lehetne kiszabni, amelyre lehetőség azért nincs, mivel nincsen olyan körülmény, amely az enyhítő szakasz alkalmazását indokoltá tenné.

Mindezekre figyelemmel a Fellebbviteli Főügyészség álláspontja szerint a testi sértés büntette kísérleteként minősített cselekményt helyesen emberölés büntette kísérleteként kell minősíteni, ezért ennek megállapítását, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés, valamint a közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú nyilvános ülésen a védő bizonyítási indítványként előterjesztette, hogy a másodfokú bíróság keresse meg a BRFK-t a sértett tartózkodási helyével, esetleg az időközben már ismertté vált lakóhelyével kapcsolatos információ beszerzése végett annak érdekében, hogy a meghallgatása a másodfokú eljárásban lehetővé váljon.

Ugyancsak indítványt terjesztett elő a sértett édesanyjának meghallgatására vonatkozóan ugyanezen okból.

A bizonyítási indítvány magyarázataként a védő arra hivatkozott, hogy információi szerint a sértett

országban tartózkodik, ahol rendőri intézkedésre került sor vele szemben, így a meghallgatására lehetőség nyílt.

A bizonyítási indítvány elutasítását követően megtartott perbeszédében a vádlott felmentésére irányuló indítványát változatlanul fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság téves tényállást állapított meg, tényből tényre is helytelenül következtetett, indokolási kötelezettségének sem tett eleget, így a másodlagos indítványa az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult.

A védő érvelése szerint az elsőfokú bíróság hibát követett el, amikor nem állapította meg, hogy a sértett örömlányként dolgozott.

Ennek megállapítása esetén ugyanis elfogadhatóvá és logikussá vált volna az a vádlotti előadás, hogy anyagi vita robbant ki köztük, és ez vezetett a tettlegességhez.

Hivatkozott a védő arra is, hogy a vádlott az eljárás során mindvégig következetesen állította, hogy a sértett váratlanul megszúrta őt. Ezt az előadását az elsőfokú tárgyalás során az orvosszakértő nyilatkozata is megerősítette, mert megismerve a vádlott sérülését, nem zárta ki, hogy a szúrás hátulról érte a vádlottat.

Hangsúlyozta a védő, hogy a független és elfogulatlan orvosszakértői vélemény megállapítása szerint, a vádlott kéz sérülései két mozzanatos sérülések, ennek alapján pedig el kellett volna fogadnia az elsőfokú bíróságnak, hogy a hátulról történt szúrás alkalmával sérült meg a vádlott egyik keze és a későbbiek során, dulakodás közben pedig a másik keze.

Kiemelte a védő, hogy az orvosszakértői vélemény megállapításai szerint a vádlott nyilatkozatát szakértői szempontból nem lehet megcáfolni, vagyis minden történhetett úgy, ahogyan azt a vádlott előadta.

Ezzel szemben utalt a védő arra, hogy a szakértő számos esetben kizárta a sértett által elszenvedett sérülések keletkezésével kapcsolatos nyilatkozatának realitását orvosszakértői szempontból, megállapítva, hogy az úgy, ahogyan azt a sértett előadta nem történhetett meg.

Nyomatékosan hangsúlyozta a védő, hogy a sértett következetesen elhallgatott bizonyos tényeket, többek között azt is, hogy örömlányként dolgozott.

Sérlemte azt is, hogy az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vizsgálta, hogy a sértettnek volt-e lehetősége akadálytalanul elhagynia a vádlott lakását.

Ezzel kapcsolatosan arra utalt, hogy a bejárat ajtó bezárását követően a kulcs zárból történő kivételére vonatkozó adat az eljárás során nem merült fel, így nem kizárható, hogy a kulcs mindvégig az ajtóban volt, vagyis a sértettnek módja lett volna akadálytalanul a lakást elhagynia. Ezt bizonyítja a védő érvelése szerint az a tény is, hogy végül maga a sértett nyitotta ki az ajtót, hiszen erre a vádlott a kézsérülése miatt már nem volt képes.

A védő álláspontja szerint a sértett szavahihetősége mindenképpen megkérdőjelezhető, hiszen a sértett által a vádlottnak okozott sérülések miatt érdeke fűződött ahhoz, hogy a saját szerepét a cselekmények során csökkentse azért, hogy a büntetőjogi felelősségre vonása elmaradjon.

Kiemelte, hogy a sértettben nem volt menekülési kényszer, pedig, ha valakit ténylegesen meg akarnának ölni, akkor nyilvánvalóan nem maradna a helyszínen.

Összességében az elsőfokú ítélet 13-14-15. oldalán kifejtettek szerint a vádlott felmentésének van helye, mivel terhére rótt cselekmény elkövetése kétséget kizáróan nem nyert bizonyítást.

A vádlott a felszólalásában - melyet írásban is csatolt az iratokhoz - sérelmezte, hogy a vele szemben eredetileg személyi szabadság megsértése miatt indult büntetőügy jelenleg emberölés kísérlete miatt folyik, hiszen az ügyészség e bűncselekmény megállapítását indítványozza. Egyebekben a felszólalásában az eljárás során előterjesztett védekezését ismételte meg kiemelte, hogy a sértetti vallomás, valamint a tanúvallomások is mind az általa előadottakat támasztották alá, ez pedig egyértelműen a felmentését kellett volna, hogy eredményezze.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a sértett prostituált voltát nem ismerte el, pedig ő a sértett fotóját a weboldalon találta meg és ezt követően vette fel vele a kapcsolatot.

A lakásában történtek vonatkozásában előadta, hogy a közös megegyezésen alapuló szexnek 15.00 óra után lett vége.

Ezt követően időtállás miatt tőle a sértett további pénz kifizetését kérte, melyre ő nem volt hajlandó.

A vádlotti előadás szerint ekkor a bejárat ajtó felé indult, hogy a sértettet kiengedje, amikor őt a sértett egy késsel hátulról combon szúrta, mire ő rákapott a késre, mellyel elvágta a kezét. Az ezt követően kialakult dulakodás során ő két kézzel még egyszer a kés élére markolt, hogy elvegye azt a sértettől, ekkor mindkét keze súlyosan megsérült.

A dulakodást követően, amikor már mindketten megnyugodtak megkérdezte a sértettől, hogy ez mire volt jó, aki erre válaszként folyamatosan csak azt hajtogatta, hogy sajnálja és bocsánatot kér. A vádlott állítása szerint a sértett maga ajánlotta fel, hogy összetakarít, ez előtt azonban mindketten az ágyra lefeküdtek, közben azonban ő elvesztette az eszméletét.

Miután magához tért közösen összetakarítottak, majd a sértett őt felöltöztette, és 18.00 órakor eltávoztak a lakásból, melyet a kulccsal ő nyitott ki és ő is zárt be.

Hangsúlyozta a vádlott, hogy a sértett egyetlen vallomása sem tartalmazza azt a kijelentését, hogy engedje őt ki a kulccsal bezárt lakásból.

A bűnösségét vitatva utalt a sértett sérüléseire és ezzel kapcsolatban az igazságügyi orvosszakértő megállapításaira.

Azt hangsúlyozta, hogy az orvosszakértő a sértett sérüléseit nem látta, a kórházi dokumentáció és a mentési adatlap adatai pedig nem fedik szorosan egymást.

Kiemelte, hogy a személyi szabadság megsértése emberölési kísérletként történő felminősítését az ügyészség a nyak megragadásával magyarázza és az ekkor keletkezett sérülésekkel támasztja alá.

A vádlott szerint azonban a nyaki sérüléseknek a száma, a nagysága, a jellege nem lett pontosan rögzítve, így a szakértőnek valójában nem is volt mit értékelnie.

Az OMSZ adatlapján a nyaki sérülések vonatkozásában vérzés, sebzés, illetve hámfosztás és hámkarcolódás lett rögzítve, ezek pedig a vádlott álláspontja szerint karmolástól eredő sérülésekre utalnak és azt is bizonyítják, hogy azok kis erőbehatással keletkeztek.

Hangsúlyozta, hogy a sértett sérüléseit nyilvánvalóan nem ő okozta, hiszen, ha ő tényleg fojtogatta volna a sértettet, akkor 7 óra múlva, - akkor, amikor a sértettet megvizsgálták - a nyakán már vérbeszűrődésnek kellett volna lennie, azonban ilyen sérülést sem az OMSZ adatlap, sem a kórházi dokumentumok nem rögzítettek.

Állította, hogy nem kizárható módon a sértett nyaki sérüléseit a „futtatója” okozhatta, hiszen a sértett őt meg is fenyegette a futtatójával akkor, amikor ő nem volt hajlandó további összeget kifizetni a sértettnek.

Kiemelte, hogy a lakásból való távozást követően eltelt annyi idő, amely alatt a sértett más személy általi bántalmazás következtében a sérüléseket elszenvedhette

Ezt figyelembe véve, továbbá arra is tekintettel, hogy a 12 pontban felsorolt sértetti sérülések egyike sem minősül életveszélyesnek, a cselekmény emberölés kísérleteként történő minősítés számára teljesen érthetetlen, amit még az orvosszakértői vélemény sem támasztja alá.

Utalt arra is, hogy a sértett eltűnése egyértelműen azt igazolja, hogy éppen a sértett követett el bűntényt az ő sérelmére és ez magyarázza az eltűnését is.

Saját sérülései közül a kézsérülésével kapcsolatban kiemelte, hogy az az orvosszakértői vélemény által is alátámasztottan 2 rendbeli ráfogás következtében alakult ki.

A második, két kézzel történő kés élére fogást követően pedig azért ment a konyhába, hogy valamilyen védekező eszközt vegyen magához, azonban ezt már önvédelemből tette, vagyis jogos védelmi helyzetben volt.

Hangsúlyozta a vádlott, hogy a sérülései keletkezése tekintetében az ő állításait tartotta valószínűbbnek az igazságügyi orvosszakértő is, hiszen a kézsérülésére vonatkozóan is egyértelműen azt állapította meg, hogy azok védekezés során keletkezett sérüléseknek tekintendők.

Sérelmezte a lefoglalt séfkés vonatkozásában annak lefoglalását és elkobzását is, utalva az orvosszakértő azon megállapítására, hogy a két szúrt sérülést nem ezzel a késsel okozták.

A tanú1 és a tanú2 vallomásaival kapcsolatosan arra hivatkozott, hogy tanúkénti meghallgatásuk ellen az eljárás során mindvégig tiltakozott azért, mert ők csak a sértett elmondása alapján értesültek a történetekről.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget a tanú1 azon nyilatkozatának, mely szerint a sértett elmondása szerint, ő a cselekmények után az ágyon fekvő megkérdezte a sértettől, hogy miért csinálta ezt.

Ezt pedig a sértett részéről tett beismerő vallomásként kellett volna értékelnie a bíróságnak, hiszen ezzel valójában elismerte, hogy ő volt a támadó.

Összességében hangsúlyozta, hogy a vallomását a nyomozás során semmibe vették, a társasház lakóit nem hallgatták meg, az aznapi telefonhívások ellenőrzésére sem került sor.

Végezetül azt hangsúlyozta, hogy eddigi vallomásait teljes mértékben fenntartja, a terhére rótt bűncselekményt nem követte el.

Kiemelte, hogy a cselekmény következtében 41 %-os össz-szervezeti egészségkárosodást szenvedett el, 3-3 ujjá lebénult mindkét kezén, amely maradandó fogyatékoságot jelent, arról nem is beszélve, hogy a több éve tartó eljárás érzelmileg és idegileg is jelentősen megviselte.

Utalt arra, hogy az elszenvedett sérülések következtében munkát vállalni nem tud, következésképpen a menyasszonya kénytelen folyamatosan túlórázni, hogy a családot eltartsa, míg ő a 8 hónapos kisfiának teljes körű otthoni gondozását látja el.

Mindezek alapján a felmentését kérte egyrészt jogos védelmi helyzetre másrészt pedig a terhére szóló bizonyítékok teljes hiányára hivatkozva.

A kétoldalú fellebbezéssel megtámadott elsőfokú ítéletet a Fővárosi Ítéltábla az azt megelőző eljárással együtt teljeskörűen bírálta felül a Be. 348.§ (1) bekezdésében foglaltak szerint.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta.

Az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat beszerezte, azokat egyenként és összességében is megvizsgálta, értékelte, mérlegelte és tényből tényre is helyesen következtetett.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem csak az ügyészség által a vádiratban felajánlott bizonyítást folytatta le, hanem széles körben adott helyt mind az ügyész, mind pedig a védő és vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványoknak is.

Így védői indítványra idézte meg a tanú3-t, aki a mentőkkel érkezett a helyszínre a sértett ellátása végett, továbbá megidézte a tanú4 és a tanú5 tanúkat, akik a rendőrfőnök tagjaikként intézkedtek a helyszínen.

Ugyancsak helyt adott annak a védői indítványnak, amely a sértett híváslistáinak ellenőrzésére vonatkozott.

Ezzel szemben elutasította a sértett édesanyjának megidézésére vonatkozó védői indítványt, mely elutasítást a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontja alapján az ítéletben részletesen meg is indokolta, mely indokokkal a másodfokú bíróság is egyetértett.

A másodfokú bíróság a nyilvános ülésen előterjesztett védői bizonyítási indítványt elutasította, mivel az pontatlan és csupán feltételezett információon alapult, ráadásul a tényállás a sértett meghallgatása nélkül is megnyugtatóan tisztázható volt.

Az elsőfokú bíróság a részben ellentétes tartamú bizonyítékok mérlegelésével állapította meg az ítéleti tényállást, amely döntő, meghatározó részében megalapozott, azonban a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontja alapján kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorul az alábbiak szerint.

Az elsőfokú ítélet 3. oldal 2. bekezdésének alulról a 3. sor végére a „legalább” szót illeszti azzal, hogy legalább közepes erővel fojtogatni kezdte.

A 3. oldal 3. bekezdés utolsó mondatának helyébe a következőket illeszti " A kis- közepes erejű szúrás megsértette a sértett bal vállát és karját és ezzel együtt nyak és fűlsérülést is okozott (igazságügyi orvosszakértő tárgyalási nyilatkozata).

A 4. oldal első bekezdését kiegészíti azzal, hogy "a bal váll szúrt sérülése okán az életveszély reális lehetősége is fennállt".

A 4. oldal első bekezdése után a következőket illeszti: „A vádlott az események során maga is megsérült, legalább 20 rendbeli sérülést szenvedett el, melyek az alábbiak:

- 1.A bal kéz 4.-5. ujj alapproce felett a tenyéri felszínen 1-1 cm-es metszett sebzés, amely a hajlítójának sérülésével járt;
2. A jobb kéz III-IV-V. ujj középső percén a tenyéri felszínen 1-1 cm-e metszett sebzés a hajlítójának sérülésével;
3. A mellkas elülső felszínén 8-10 db, egyenként 10x1 cm-es felületi hámhorzsolódást, bőrpírt;

4. Mindkét felkar feszítőoldalán, valamint a bal alkaron nem meghatározott számú 5-10 cm-es hámkarcolódásokat;
5. A bal comb szúrt sebzését, mely sérülések közül a bal kéz és a jobb kéz ujjainak metszett sebzésének büntetőjogi gyógytartama a 8 napot meghaladja, a tényleges és várható gyógytartam 3-4 hét. A sérülés maradandó egészségkárosodást, ezen belül is 40 %-os munkaképesség csökkenést eredményezett a vádlott esetében.

Az így helyesbített, illetve kiegészített tényállás már minden tekinteten megalapozott, a vádlott tagadásával szembenálló részében is a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett. Részletesen adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat milyen körben és miért fogadott el, illetve, hogy melyeket, miért és milyen okból vetett el.

Részletesen elemezte a vádlotti és a sértetti vallomásokat, és helyesen járt el, amikor a tényállást a sértett nyilatkozatára alapította.

A sértetti nyilatkozatot támasztotta ugyanis alá az objektív természettudományos alapokon nyugvó igazságügyi orvosszakértői vélemény túlnyomó része, és az egyéb bizonyítékok is.

Tény, hogy a sértett nyilatkozatai között voltak ellentmondások, melyeket az elsőfokú bíróság az ítéletének 13. oldalától a 15. oldaláig terjedően igen részletesen be is mutatott, egyben logikus érveléssel fel is oldotta azokat.

Ezzel az érveléssel a másodfokú bíróság is egyetértett.

Megállapítható, hogy a sértetti vallomás abban következetesen egyező volt, hogy a vádlott késsel támadt rá, amikor el akarta hagyni a lakást és az ezt követően kialakult dulakodás során keletkeztek a sérülései.

A tanú1-nek is beszámolt a sértett arról, hogy a vádlott kést fogott rá, akkor, amikor el akarta hagyni a lakást.

Nyomozati vallomásában arról is következetesen nyilatkozott, hogy a vádlott a gyomra irányába szúrt a késsel, melyet ő ráfogással próbált elhárítani, ennek ellenére elérte a testét.

A sértetti előadás szerint ezt követően dulakodni kezdtek a földön, ahol a vádlott több ízben szúrt a szegycsontja és a gégeje irányába, ő pedig ezeket a szúrásokat a vádlott kezének eltolásával és a vádlott rugdosásával próbálta elhárítani.

A sértett előadása szerint ekkor a vádlott kiejtette a kést a kezéből, majd fojtogatni kezdte őt.

Ezt követően ment ki a konyhába egy másik késért, majd visszatérve egy szobanövénnyel fejbe dobta a sértettet, akit a cserép a bal halántékán talált el.

Ezután szenvedte el a sértett a bal vállának és a felkarjának szúrt sebzését, amelyet a vádlott kis-közepes erőbehatással okozott. A sértett a korábban a vádlott által használt kést felvéve őt combon szúrta, aki rámarkolt a kés pengéjére mindkét kezével és ekkor mindkét keze megsérült.

A tárgyaláson meghallgatott igazságügyi orvosszakértő 12, a sértettet ért erőbehatást állapított meg azzal, hogy abból 2 sérülés szúrt, míg 5 sérülés metszett sebzést eredményezett.

A 2 szúrt sérülés kis-közepes erőbehatásra, a nyakon lévő véraláfutásos-zúzódásos sérülés legalább közepes erejű bántalmazásra keletkezett.

Az ezt meghaladó 4 hámkarcolás, illetve zúzódás pedig a dulakodás eredményeként jött létre.

A sérülések keletkezésével kapcsolatos sértetti előadás összhangban állt a 4. számú tanú tárgyalási előadásával, azzal a pontosítással, hogy a sértett - laikusként - nem tudott különbséget tenni a szúrt, illetve a metszett sérülés között, így valamennyi esetben sérülésként élte meg a bántalmazásának eredményét.

Ugyanakkor a sértett pontosan megjelölte a sérülések helyét, azok keletkezési módját és az elkövetés eszközét is, ez az előadása pedig egyezett az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításaival.

A fenti bizonyítékok tükrében pedig az elsőfokú bíróság helytállóan vetette el a vádlott valamennyi védekezését, amelyek a sértett kezdeményezésére, illetve az ő jogos védelmi helyzetére vonatkoztak.

Kiemelendő ugyanakkor, hogy a szakértő szerint a vádlott által elszenvedett kézsérülést követően a vádlott már nem tudott volna olyan erőt kifejteni, ami azoknak a sérüléseknek az okozásához szükséges, amelyek a sértetten keletkeztek, így az a védői érvelés, amely szerint a sértett szúrt először nem foghat helyt.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság elmulasztotta a vádlotti sérüléseket a tényállásban feltüntetni, holott ezek a büntetés kiszabása során jelentőséggel bírnak és ezeknek az elsőfokú bíróság is jelentőséget tulajdonította.

Ezt a hiányosságot a másodfokú bíróság pótolta.

A dulakodást követő vádlotti magatartásról a sértett a nyomozati vallomásával egyezően számolt be a tanúknak, így ezen nyilatkozatokra megnyugtatóan lehetett tényállást alapítani.

Részben a vádlotti előadás, részben a sértetti vallomás, a 2. és a 3. számú tanú nyilatkozata és az Országos Mentőszolgálat mentési dokumentációja alapján helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott és a sértett 13.00 órakor találkoztak. Ezt követően filmet néztek, kávézták, majd közösködtek és a vádlott 2 órai időtartamot fizetett ki a sértettnek.

Ennek azért van jelentősége, mert ezt követően kérte a sértett, hogy a lakást elhagyhassa, amit a vádlott csak 18.00 óra után engedett meg, vagyis eddig az időpontig a sértett az akarata ellenére volt a lakásban.

A fenti időpontoknak azért is jelentősége van, mert ezzel kizárható, hogy egy kívülálló személy bántalmazta volna a sértettet, mint ahogyan az egyik vádlotti védekezésben az szerepel ("a sértett „stricije” okozta a sérüléseket”).

A védő érvelésével kapcsolatosan hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a sértett örömlány mivoltának az ügy érdemi megítélése szempontjából semmiféle jelentősége nincs.

Kiemeli a másodfokú bíróság - szemben a védő álláspontjával -, hogy a vádlott az eljárás során egyáltalán nem bizonyult szavahihetőnek, hiszen többször változtatott a vallomásán, egyszer arra hivatkozva, hogy eszméletvesztése volt, majd arra, hogy 45 percre elájult, állította azt is, hogy a sértettet valójában a stricije bántalmazta, végül pedig, hogy a sértett támadta meg őt a dulakodás kialakulása előtt, azonban ő nem okozott sérüléseket a sértetten és azok nyomát sem látta rajta.

Ezeket az állításokat nem csak a sértett előadása, hanem az orvosszakértő objektív szakvéleménye is

egyértelműen cáfolta.

Megjegyzni a másodfokú bíróság, hogy a védői perbeszéd lényegében az elsőfokú eljárás során elmondott védőbeszéd összefoglalása volt, melynek minden egyes állítására az elsőfokú bíróság tételesen kitért az elsőfokú ítélet 13-15. oldaláig terjedően és egyértelműen megcáfolta azt. Ezekkel az okfejtésekkel a másodfokú bíróság is egyetértett.

A vádlott beadványára, illetve felszólalására reagálva megállapítható, hogy az a 2013. december 12.-i nyomozati vallomásának, a március 5-én, illetve a július 14-én kelt írásbeli beadványainak ismétlése, illetve azok összefésülése, melyben a vádlott lényegében az elsőfokú eljárás során előterjesztett védekezését ismételte meg.

A kézsérülés keletkezésével kapcsolatos vádlotti állításra reagálva kiemeli a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet logikusan, helytálló következtetéssel állapította meg, hogy nem 2, mindössze egy alkalommal szenvedte mindkét kezén el a sérüléseket.

Hangsúlyozni kell, hogy mindösszesen egy szúrás érte a vádlottat a combján és e szúráskor fogott rá mindkét kezével a kés élére. A szakértői véleménnyel kapcsolatos vádlotti kifogásra reagálva pedig azt emeli ki a másodfokú bíróság, hogy a szakértő csak a szúrt és a metszett sérülések keletkezési mechanizmusa kapcsán állította azt, hogy azzal kapcsolatban a vádlotti védekezés elfogadható, egyebekben azonban az orvosszakértő a sértett által előadottakat erősítette meg.

Összességében a másodfokú bíróság megnyugtatóan bizonyítottanak látta a vádlott terhére rótt cselekmények elkövetését.

Az irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény minősítése is.

Az elsőfokú bíróság a Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi határozatának alanyi és tárgyi oldalon megjelölt szempontjait igen részletesen vizsgálta meg.

Ezt a másodfokú bíróság csak annyiban egészíti ki, hogy a 12 pontban felsorolt sértetti sérülések közül 2 szúrt sérülés volt, amelyek kis-közepes erő behatására keletkeztek, 1 sérülés legalább közepes erejű fojtogatás eredményeként keletkezett, míg a metszett sérülések nem irányított, nem célzott bántalmazás, hanem dulakodás eredményeként keletkeztek.

A két szúrt sérülés gyógytartama 8 napon túli, míg a többi sérülés 8 napon belüli.

A cselekmény elkövetése után a vádlott a sértettet maga mellé fektette, simogatta, puszilgatta. A vádlottnak ezen magatartása arra utal, hogy nem egy előre átgondolt terv alapján cselekedett, hanem szexuális kudarc következtében hirtelen kialakult szándék vezette a cselekmény elkövetésekor, vagyis hiányzott a halálos eredmény bekövetkezésének előrelátása.

A vádlott a későbbiek folyamán is „szúrkálásról” és nem ölésről beszélt, de a sértett sem említette a nyomozati vallomásában azt, hogy a testi sértés okozásán túl ölési szándékot vélte volna felfedezni a vádlott viselkedésében.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a sértett akár életveszélyes sérüléseket is elszenvedhetett volna melyre azonban a vádlott tudattartamának mindenképpen ki kellett terjednie.

Az élet veszélyeztetése, mint következmény és a halálos eredmény iránti közömbösség között azonban lényeges különbség van.

Jelen esetben a vádlotti magatartást teljes folyamatában vizsgálva a bizonyított tényekből, az alanyi és tárgyi oldal ismérveiből csak arra lehetett alapos következtetést levonni, hogy az egyenes szándékú testi sértés okozása mellett a vádlott az életveszélyes sérülések bekövetkezése iránt közömbös volt és olyan magatartást tanúsított a sértettel szemben, amelynek a véghezvitele során az ilyen lehetséges következménybe bele is nyugodott.

A büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket túlnyomórészt helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság.

További súlyosító körülményként kell azonban értékelni a kitartó szándékú bántalmazást, azt, hogy a sértett kiszolgáltatott helyzetben volt, továbbá, hogy a vádlott több órán keresztül tartotta őt fogva. A személyi szabadság megsértése bűncselekményének viszonylag hosszabb időtartama, valamint a sértett takarításra kényszerítése ugyancsak súlyosító körülményként értékelhető.

Ezzel szemben a sértett női mivolta a Kúria 56/2007. BK vélemény III/4. pontja alapján súlyosító körülményként nem értékelhető.

Az elsőfokú bíróság a vádlott terhére értékelhető súlyosító körülményeket azonban nem a súlyuknak megfelelően vette figyelembe.

A vádlott által elkövetett cselekmények büntetési tétele 2 évtől 8 évig, illetve 3 évig terjedő szabadságvesztés.

A Btk. 81.§ (1), (2) és (3) bekezdésében, illetve a Btk. 80.§ (2) és (3) bekezdésében írtak figyelembe vételével megállapítható, hogy a büntetési tétel középértéke - a halmazati büntetésre vonatkozó szabályokat és a büntetési tételkeret korlátait is figyelembe véve - jelen esetben 6 év 6 hónap.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság osztotta a Fellebbviteli Főügyészség álláspontját, megállapítva, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés indokolatlanul enyhe, ezért azt a rendelkező rész szerinti mértékre súlyosította a Btk. 62.§ (1) bekezdésében írt közügyek eltiltás tartamával együtt.

A vádlott által a másodfokú határozat meghozataláig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdésén alapul.

Megállapítható ugyanakkor, hogy a vádlott őrizetbe vételének időpontja tévesen került feltüntetésre az elsőfokú ítéletben, ezért azt a másodfokú bíróság pontosította.

A járulékos kérdések vonatkozásában az elsőfokú bíróság törvényes rendelkezést hozott.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján a büntetést kiszabó részében megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit pedig a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2016. október 26.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

. Halász Irén sk.
előadó bíró

Csiszárné dr. Kertész Andrea sk
bíró

A Fővárosi Törvényszék 7.B.1536/2015/22. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.251/2016/5. számú ítéletében írt változtatással 2016. október 26. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. október 26.

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Moncz Tímea
tisztviselő